

Đạp thẳng xe, chúí mũi! Dòm quanh quất, bức bối! Ngày nào cũng phải đi qua chỗ này mà cứ quên hoài. Không biết bao giờ đường mới sửa xong. Con đường hẹp lại, chỉ còn hai lối xe chạy. Phía bên phải là một đồng rào cản, cỏ xí, xe tải, xe hủ lô. Con đường bị đào bới, xới tung lên. Những thanh gỗ ghép lại làm thành một chiếc cầu vòng cung bắc chơ vơi trên cao, gie mình về phía con sông cạn khô. Những thanh sắt lớn bằng ngón tay cái nằm ngang dọc trên chiếc cầu gỗ tạm bợ đó, cọc sắt chìa lên tua tủa trông rợn người.

Chiếc xe nhích lên được vài thước, rồi nằm ì ra đó. Hạ kiếng xe, châm một điếu thuốc. Chiếc xe ở lối bên trái cũng vừa nhích lên ngang tầm. Đứa con gái nhỏ tóc vàng chừng năm sáu tuổi nhìn qua rồi quay lại nói gì với người tài xế. Người đàn bà cũng đưa mắt nhìn qua, quay lại lắc đầu với đứa nhỏ. Cảm thấy nhồn nhột. Đứa nhỏ lại dòm qua! Bức bối dụi mạnh điếu thuốc hút dở vào cái gạt tàn trong xe, càu nhàu: Thì tắt thuốc rồi đó, vừa lòng chưa cô nhỏ? Ba cứ hứa hoài mà không chịu bỏ hút thuốc! Nhắm mắt, thở dài. Kiểu này cũng phải hai mươi phút nữa mới ra khỏi chỗ này.

*

Cũng phải hai mươi phút mới được kêu đến tên. Con nhỏ phụ trách hồ sơ nhe răng cười máy móc. Ông mang đủ giấy tờ cần thiết? Bản khai thuế lợi tức ba năm vừa qua, cùi ngân phiếu tiền lương hàng tháng, giấy kê khai chi phí sinh hoạt hàng tháng, giấy đóng tiền bảo hiểm sức khỏe cho con... Thêm cái giấy này nữa! Sao tôi đóng tiền rằng rặc hàng tháng mà còn bị vụ này nữa? À, tại cái hệ thống máy điện toán, tới ngày tới tháng nó chạy ra. Ngày đó giờ đó ông còn chưa đóng tiền cho tháng tới nên nó đòi ăn chặn tiền sở thuế trả lại cho ông. À, thì ra tại cái máy điện toán, làm như nó chạy mình ên! Con nhỏ cầm cái cùi ngân phiếu, quay lại bỏ mấy con số vào cái máy vi tính của nó, nhấn hai ba cái nút. Rồi, bắt đầu tháng này, đây là số tiền ông phải trả hàng tháng. Trời đất, sao nhiều vậy, lấy gì ăn đi làm? Lấy gì mua quà sinh nhật, đồ chơi, quần áo mới cho con? Bộ cô không thấy cái tờ giấy tôi kê khai chi phí hàng tháng sao? Cái đó để tôi cất vào hồ sơ, đâu có chỗ nào trong máy để bỏ vào cho ông đâu. Chương trình người ta thảo sẵn ra vậy đó. Đụ mẹ chương trình điện toán! Con nhỏ gườm gườm nhìn lên, tay chỉ vào cái bảng nhỏ đầy lời lẽ hăm dọa trên vách, Ông coi chừng, tôi kêu bảo vệ vào bây giờ. Đụ mẹ bảo vệ, giật lấy tờ giấy có số tiền phải trả hàng tháng quay lưng bỏ đi.

*

Lại nhích thêm được mấy thước về phía trước. Mặt trời đã lên, những tia nắng xuyên qua kính xe làm mắt nổ đom đóm. Bữa hẩm cũng vậy, mà lại là buổi chiều. Trong xe nóng nực, ngoài trời nóng nực. Đang lên cái dốc cao ghê, không dám mở máy lạnh. Thèm thuốc thấy mẹ mà không dám hút. Hai đứa nhỏ ngồi ở băng sau, im thin thít. Con vợ cũ ngồi ở phía bên phải đằng trước, cặp môi mỏng không ngớt uốn éo, âm thanh the thé từ đó tuôn ra liên tục. Tự dưng làm mặt tử tế nhận đưa đón nó chi không biết! Nó nói luôn miệng. Nói đủ thứ. Xỉa xối, cay độc. Chuyện từ hồi tám hoánh, toàn chuyện làm mình khó chịu. Đã vậy lại còn oang oang trước mặt hai đứa nhỏ nữa chứ! Bây giờ mà kêu nó cầm cái họng lại thì nó sẽ bù lu bù loa lên cho mà coi!

Xe bò lên gần hết con dốc. Có một miếng đất bằng phẳng bên vệ đường, kế bên cái hẻm núi sâu hoắm, dành cho thiên hạ ghé vào coi lại nước nổi trong xe trước khi leo dốc tiếp. Bẻ tay lái quẹo vào, tiếng bánh xe trượt lên mặt đá sồn sột. Xe chỉ dừng lại khi mũi xe cách bờ vực chưa đầy một thước tây. Con vợ cũ im bần bật. Hai đứa nhỏ im bần bật. Chỉ có tiếng máy xe rì rì...

*

Thằng chó đẻ phía sau làm giật mình! Bấm còi eng éc như heo bị thiến. Mà mặt mày nó trông giống heo thực, ú na ú nần. Mày muốn nhanh tao cho mày ở đó chơi, bật cái đèn báo khẩn cấp chớp chớp là xong ngay. Vậy cũng chưa nhắm gì, hay là cứ rồ ga phóng tới trước thực nhanh rồi đạp thắng lút cán cho mày đâm vào đít tao, tha hồ mà phân trần. Hay là để tao đâm vào mày vậy. Gài số de, ngẩng lên nhìn con heo trong kính chiếu hậu. Mặt nó đàn ra, miệng há hốc, hai tay quơ loạn xạ như muốn cản cái đít xe của mình đang lao ào ào vào cái mũi xe lảng o của nó. Mà thôi, tha cho nó. Cũng tại cái đám làm cầu cống đường sá làm ăn chẳng ra gì, cái cầu vòng cung nổi qua xa lộ bên kia cứ dậm chân tại chỗ, tua tủa những sắt thép cả mấy tháng nay rồi. Tại sao mình không phóng xe lên đó, tận cái đầu cầu dở dang đang soi chiếu bóng lờ mờ của nó xuống lòng sông cạn queo đầy cát xám? Kéo cần số xuống hết cỡ, đạp thắng, rồ ga, nhả thắng, bẻ hết tay lái về phía bên phải. Sắt thép cạ vào lườn xe ken két. Mặc kệ, bò lên tiếp. Xe nghiêng hẳn qua một bên, bánh xe sau nổ tung lên rồi bẹp dí. Thây kệ, ráng lên, còn một chút xíu nữa là tới nơi! Xe dốc ngược, đéch thảy lòng sông cạn đâu hết. Chỉ có nắng sớm, chói chang.

*

Tuần này mình làm gì? Con biết mình sẽ làm gì mà ba! Ba sẽ đưa tụi con đi xem phim đời con bọ. Sao lại con bọ? Con kiến mà. Thì kiến là bọ, ba này! Rồi, kiến là bọ. Rồi mình ghé Starbucks, ba uống cà phê còn tụi con đi chơi trò chơi điện tử, xong mình đi chợ về ba làm đồ ăn cho tụi con. Mà ba nhớ làm cái món gì hôm trước ngon hết xẩy! Thì chỉ có một món đó thôi, cái gì cũng bỏ vào lò nướng là được khen ngon hết xẩy. Rồi mình làm gì nữa? Đi mua đồ. Con muốn đôi giày. Con muốn cái CD N'Sync. Cái này... cái này... Với lại mấy đôi vợ cho ba. Vợ ba lủng hết trơn mà không chịu bỏ đi cho rồi... Ba này thiệt!

*

Ông có sao không? Viên cảnh sát công lộ nghiêng người trên chiếc xe máy dầu, khuôn mặt lộ vẻ quan tâm. Tôi không sao. Ông chắc là ông không sao chứ? Nhất định rồi, tôi không sao mà. Vậy thì đi tới đi! Liếc nhìn lên kính chiếu hậu, khuôn mặt ú na ú nần của con heo bây giờ trông có vẻ cam chịu. Nhả thắng, đạp chân ga nhẹ nhàng. Xe rùng mình nhẹ nhẹ, tiến về phía trước. Ông có một ngày tốt đẹp, tiếng viên cảnh sát đuổi theo. Tất nhiên rồi, mình sẽ có một ngày tốt đẹp. Hôm nay thứ Sáu mà. Tốt hơn ngày thứ Năm, ngày thứ Tư, ngày thứ Ba, ngày thứ Hai. Bởi vì ngày mai mình có công việc để làm. Ngày mai đưa tụi nhỏ đi xem phim đời con bọ. Với lại còn phải nhờ tụi nhỏ chọn mua mấy đôi vợ, vợ lủng hết rồi.

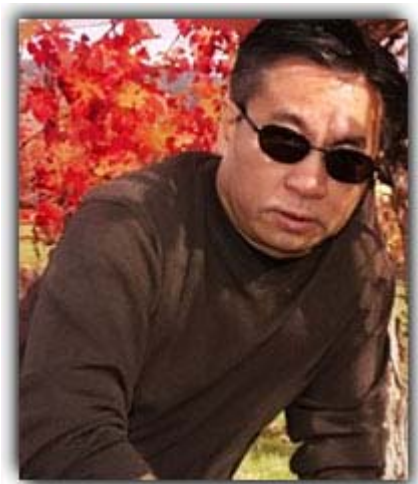
PHÙNG NGUYỄN

Tháng tư 1999

Đôi dòng về tác giả:

Tên: Nguyễn Đức Phùng

Sống và làm việc tại California, Hoa Kỳ

Phùng Nguyễn

Cộng tác: Văn, Văn Học, Hợp Lưu, Việt, talawas.org, damau.org

Đọc tiếp >>

Xem các bài khác:

"Bạt độ" và những chuyến bay tuổi nhỏ
Về Một Ánh Mắt Ngày 30 Tháng Tư Năm 75
Những chiếc lá từ cây phong cụt
Đường đến Ducor
Nguyễn Phan Thịnh và những đôi mắt nhân chứng

Tất cả các bài đã đăng...

Đóng Giao diện/Window này lại